

[Niels Helveg Petersen.]

importafgifter er et angreb på livsnerverne i hele den udvikling, der er foregået i liberaliseringen af udenrigshandelen i Vesteuropa siden krigen. Det er med den allerstørste betænkelighed, synes jeg, at man fra dansk side må iagttage, at andre lande finder det nødvendigt at gribe til den slags midler. Endelig må man vistnok have lov til at sige, at en ordening som den, der er gennemført i England i form af en deponeringsordening, der virker som en forhøjelse af importpriserne, efter de oplysninger man har kunnet finde, i hvert fald ikke har vist sig at være effektiv.

Men det, som jeg godt vil sige hermed, er, at jeg synes, socialdemokratiet, når man kører med dette, skulle kalde det ved sit rette navn og skulle vedstå, at det, man her har i tankerne, det er en regulær importafgift, formentlig i strid med internationale forpligtelser.

Om forhåndslångivningen og stop derfor vil jeg gerne gøre den bemærkning, at forhåndslångivningen var vel i sig selv et udtryk for, at obligationsrationeringen blev gennemhullet og ødelagt. Hvad nytter det at lave en obligationsrationering, hvis man på anden vis gennem forhåndsbetaling ligesom gør den illusorisk? Jeg tror, afviklingen af forhåndslångivningen i løbet af de kommende år vil vise sig i form af et reduceret nettoudbud af obligationer, og det giver i løbet af de kommende år — jeg ved ikke, hvor hurtigt nettovirkningen viser sig, men i hvert fald i løbet af de kommende 2-3 år — et mindre nettoudbud, og det giver en mulighed for at stabilisere obligationsmarkedet i denne periode og giver en mulighed for, at man i den mellem-liggende periode virkelig kan overveje de strukturelle problemer, der er på det danske kreditmarked, og som — det skal jeg helt erkende — ikke er løst, hverken ved forhåndslångivningens afvikling eller, endnu mindre, ved genindførelse af en obligationsrationering.

Aksel Larsen: Jeg har oplevet meget i min tid i folketinget, men jeg har sjældent eller aldrig oplevet, at en regering sætter så panikprægede foranstaltninger i værk, som det er tilfældet med denne regering i denne situation, og derpå møder i folketinget

med så slet begrundede forslag og med så slet gennemtænkte og gennemarbejdede forslag, hvis konsekvenser den ikke selv synes at forstå, men som den altså kan få sin regeringspartimajoritet i folketinget til at sluge og stemme for, selv om man forstår på nogle af regeringspartiernes ordførere, at det ikke smagte dem godt.

For at regeringspressen ikke på ny skal skrive, at oppositionen ikke formåede præcis at angive eller formulere regeringens ansvar, så må jeg stort set gentage — jeg skal gøre det kort — hvad jeg sagde ved første behandling. For det første; hvis det ikke er regeringen, der har ansvaret, hvem har det så? Er regeringen indflydelsesløs, regner regeringen sig for ansvarsfri, eller tror regeringen, den stadig væk — hvor Politiken dog gør opmærksom på, at nu er den snart halvandet år gammel — kan køre på, at det er skam dens forgængeres skyld alt sammen, den har ikke haft nogen mulighed for at foretage noget som helst, der kunne ændre situationen?

Det, der er årsagen til den situation, vi er kommet i, er, at regeringen tilstræbte at føre en såkaldt populær pengepolitik, som skulle helgarderes med en finanspolitisk stramning. Man ophævede obligationsrationeringen, og man nedsatte skyndsomst diskontoen. Jeg vil have lov til at gentage: jeg tror ikke, man skulle have gjort nogen af delene. Man kunne have overvejet en lempelse af obligationsrationeringen, man kunne måske have tilladt sig at sætte diskontoen lidt ned, men en nedsættelse på 1½ pct., det var efter min mening ufor-svarligt, men naturligvis, regeringen kunne høste en vis popularitet derved.

Så ville man altså afbalancere det ved den finanspolitiske stramning, og man strammede med momsforhøjelse, med nedskæringer, bl. a. af boligfonden, og med andre foranstaltninger, og alt det skulle give et kasseoverskud, og dermed skulle situationen være klaret og den letsindige pengepolitik være forsvarlig. Hvor blev kasseoverskuddet af? Det var væk med blæsten, da regnskabet blev gjort op, og forvandlet til et underskud, simpelt hen fordi statens udgifter var steget ganske betydeligt, eller om man vil udtrykke sig sådan: der var foregået en betydelig pengeudpumpning via staten. Imidlertid havde